

ΚΑΛΟΠΑΣΧΑ

ΦΩΤΗ

ΤΗΣ
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Τ. ΝΙΚ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ
ΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΚΑΗΡ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. Κ. ΚΟΥΤΣΗΣ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1930

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ

25

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1965

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 621
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ Δριθ. 337

ΕΒΔΟΜΑΔΙΚΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΟΡΘΡΟΣ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ

«Αναστήτω ο Θεός»

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου

Καστρείας καὶ ΣΥΝΕΣΙΟΥ

Έορτή έορτών καὶ πανήγυρις πανηγύρεων ὁ μέγας, ὁ κορυφαῖος, ὁ ἀνεπανάληπτος Πασχαλινὸς "Ορθρος". Υψοῦται ως πελώριον καὶ περίλαμπρον διάδημα καὶ καταστέ φει τὴν ίστορίαν τοῦ κόσμου. "Ολοὶ οἱ εὐσεβεῖς μὲ μιὰ ψυχὴ, μὲ μιὰ φωνὴ, μὲ ἓνα κραυγαλέον καὶ πα ναρμόνιον ἄλληλονδιαί δλοι ἀκατά λυτα ἐνωμένοι μὲ τοὺς μυστικοὺς κρίκους τῆς Ἰδιας πίστεως καὶ λα τρείας πανηγυρίζουμε τὸν θρίαμ βον τῶν θριάμβων, τὸ τρόπαιον τῶν τροπαίων τὴν περιλάλητη τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν. Καὶ αὐτοὶ ἀκό μα οἱ Χριστιανικῶς ἀδιάφοροι καὶ παγωμένοι, καὶ αὐτοὶ ἀκόμα, ποὺ ἔχουν χάσει κάθε ἵχνος πίστεως καὶ εὔσεβείας παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸν συναγερμὸ τῶν εὐλαβῶν πηγαίνουν πτῆς ἀναστάσεως τὸν τροπαιοφόρον "Ορθρο. Μετέχουν τῆς λαμπροφόρου πανηγύρεως. Δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἀγνοήσουν.

"Οσον ἐπικράνθη ἡ καρδιὰ τῶν εὐσεβῶν τὴν Μεγάλη Παρασκευὴ, τὴν ἡμέρα τῆς κορυφώσεως τῶν θείων παθημάτων, τόσον σκιρτᾶ, ἡδύ νεται καὶ εὐφραίνεται σήμερα. Τοὺς εὐφραίνει τὸ τρόπαιον τοῦ ὑπερδι καὶ ου, τοῦ ὑπεραγάθου, τοῦ ὑπερα γίου, ἡ αἰώνια τούτη καταισχύνη τὸν ὑπεραδίκων, τὸν ὑπεροχυδαίων, τῶν ὑπερανοσίων Εἴναι ἔνα αὐθόρ μητο, ἀκράτητο καὶ πανευρρόσυνο σκιρτημα ψυχῆς ἡ τριήμερη δικαίωσις τοῦ Κυρίου, τοῦ ἀνθρωπόμορφου τούτου Θεοῦ καὶ θεοφόρου. Αν θρώπου. Οἱ καμπάνες τῶν ἑκκλη σιῶν μας μὲ τὶς μεταλλικὲς κλαγγὲς τῶν τραντάζουν γήινα καὶ οὐράνια καὶ διαλαλοῦν τὸν νικητήριον παι ἄνα «Ἡγέρδη ὁ Κύριος ὅντως.»

Δὲν τὸν εἶδαν ἀναστημένο καὶ δοξασμένο οἱ αἰμοβόροι θεοκτόνοι, τὰ ἀνθρωποειδῆ θηρία τοῦ παλαι οῦ ἐκείνου καιροῦ. Μὰ καὶ ἄν ὅλο

ζώντανο καὶ φωτολαμπῆ τὸν ἔβλε παν καὶ πάλιν αἰμοχαρῆ καὶ μανια κὰ ἀγρίμια θὰ παρέμεναν. Δὲν ἀλλάζουν γνώμη τὰ θηρία. Καὶ ἄν ἀ

ναστημή τὸ θῦμα τοὺς καὶ πάλιν ἔφορμήσουν νὰ τὸ κατασπαράξουν. Μήπως ἄλλαξαν γνώμη ὑστε

ρα ἀπὸ τόσα συνταρακτικά, ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν στιγμὴ τῆς ἔκ πνοῆς τοῦ θείου Θύματος; Μήπως ἄλλαξαν γνώμη ὑστερα ἀπὸ τὸ μή νυμα, ποὺ τοὺς μετέδωσεν ἡ πανι κόβλητη φρουρὰ τοῦ μνήματος; "Ο

Γ. ΒΟΡΕΑΤΖΗΣ

σαν τὸ μέγα τῆς ἀναστάσεως συμ βάν. Ἡ ἀνίερη τούτη ίστορία ἐπα ναλαμβάνεται καὶ στοὺς καιροὺς μάς. Καὶ στοὺς καιροὺς μάς ὑπάρχουν τέτοια ὄντα, ποὺ δλούς αὐτοὺς σταματοῦν τὴν ίστορία τοῦ Κυρίου στὸ συγκλονιστικὸ ἐκείνο με ἀποκτεῖναι, δτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς δειλινὸς τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Εξεχίζουν τὴν συνέχεια τῆς ίστορίας του. Δὲν τὸν παραδέχονται ἀναστημένο ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐπιθυμοῦν ἀναστιμένο. "Ἐνας Χριστὸς καὶ πάντος σφοδρότατο νὰ μὲ ἔξαφανίσετε μόνο καὶ μόνο γιατὶ ὁ λόγος μου σᾶς εἶναι ἀνεπιθύμητος καὶ ἀντιπαθής. Τοῦτος ὁ λόγος ἐπαληθεύει καὶ στοὺς καιροὺς μάς. Ἐδῶ ἀλλασμένη συνείδησή τους. Τοὺς ἔνοχοι πολὺ στὴν ιδιώνυμη πορεία καὶ ἡ μωρία τοῦ ἀναστασίμου ἀγ τῆς ζωῆς τους, γιατὶ δίνει κῦρος γέλματος. "Ψυχικὸς ἀνθρωπὸς οὐ πὴ τους καὶ νὰ κατασυκοφαντοῦ δεῖκο, κῦρος θείας προσταγῆς στὸ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος, μωρία

γάρ αὐτῷ ἐστιν. ὁ ὑλόφρων καὶ βοσκηματώδης ἄνθρωπος ἀποκρούει τὰ πνευματικά. Τὰ συκοφαντεῖ ως μωρίαν, γιατὶ ἔχει χάσει κάθε ἵχνος ἡθικῆς εὐαίσθησίας.

Τὸν πιστεύουμε δύως ἀναστημέ νο καὶ τρισένδοξο καὶ τὸν πανηγυρίζουμε δλοι οἱ εὐσεβεῖς. "Ολοὶ ὅσοι ἔχουμε στὴν καρδιὰ μας κληρονομημένο κάτι ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων τοῦ Θοιαμβεύ σαντος Κυρίου, κάτι ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν καὶ τῶν πρώτων Μαθητῶν. "Οσοι παρὰ τὰ ὄλισθηματὰ μας δὲν ἀπελπι ζόμενα καὶ δὲν προδίδουμε τὸ πνευ ματικὸ μας πεπρωμένο, ἀλλὰ μὲ πει σμα ἐπιμένουμε νὰ πιστεύουμε στὴν ὑπέροχονη ἀξία τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη ἔξυψωσεως τῆς ζωῆς εἰς ἐπίπεδα ἀνώτερα, ἐπίπεδα ἀνθρωπιάς. Τὸν πιστεύουμε 'Ανα στημένο, γιατὶ μᾶς τὸ διαβεβαιώνει ὁ στεναγμὸς τοῦ αἵματος τῶν αὐτο πτῶν μαρτύρων. Μᾶς τὸ βεβαιώνει ἡ Χριστιανικὴ παράδοσις, ποὺ τραν τάζεται σεισμικὰ ἀπὸ τὸ πανίσχυ ο μήνυμα τὸν αἰσθανόμαστε καὶ μέσα μας Ἀναστημένο σὰν μοσχοβολιὰ ἀγιωσύνης, σὰν γάργαρη πη γῆ καὶ δίψα καλωσύνης, σὰν πόδο πολυστένακτο γιὰ τὰ ὑψηλά, τὰ ἔξαισια, τὰ ὑπεροχόσμια, σὰν ἀναστή λωση τοῦ θάρρους, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς αἰσιοδοξίας, σὰν παρήγορη καὶ πασίχαρη βεβαιότητα περὶ αἰώνιας προεκτάσεως τῶν δρίων τῆς ζωῆς μας. Πόσο πρέπει νὰ αἰσθάνονται παρηγορημένοι δλοι οἱ πενθηφόροι Χριστιανοὶ σήμερα. Βεβαιοῦνται, δτι οἱ «ἐν Χριστῷ» ἀποδύνησκοντες δέν χάνονται, ἀλλὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν χώρα τοῦ θείου Μυστηρίου.

Τὸ γαληνιαῖο, τὸ ἡρεμο καὶ πα νέκλαμπρο φέγγος τῆς Ἀναστάσεως ἃς λαμπρύνη πάντοτε τὸ Χρι στιανικὸ μας στοχασμό. Τῶν Μυρο φόρων τὰ μύρα ἃς μυρώνουν πάντοτε τὰ εὐλαβῆ συναισθήματὰ μας καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Μᾶς χρειάζονται πολὺ οἱ φωτεινοὶ στο χασμοὶ καὶ τὰ μύρα τῶν εὐλαβῶν συναισθημάτων καὶ ἀρετῶν. "Ἔχει παχνυδῆ πολὺ τὸ σκοτάδι τῆς ἀρετῆς σκείας καὶ κινεῖται ἀπειλητικὰ ἐναντίων μας. "Ἔχει μολύνει τὶς ψυ χές ὁ βάκιλλος τῆς ἀναισθησίας, τῆς χρησιμοθηρίας καὶ τῆς δαιμο νιακῆς ἀλαζονείας καὶ ἀπειλεῖ νὰ προσβάλλῃ καὶ μᾶς. «Ἡ βασιλεία σου, Χριστέ, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων» ἃς εἶναι ἡ δική μας ἀντίρο ποτη κραυγῆ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΓΑΠΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΒΥΝΟΥΝ

Α. ΜΑΛΑΜΑ

—2—

Σέ λέγο τ' αὐτοκίνητα εξεκλήσαν άράδα γιά τό μέτω πο, με μιά σύνθηση πολεμική γρηγοράδα κι ἔνα λίγυρο σύν πέρβλητου φάρους. Οι φανταροί τραγουδούσαν τό «κορδόν Μουσούλιν...». «Όλα τά μέσα μεταφοράς, ἐπιστρατεύεται, ἀπομακρύνονταν ἀπό τά μάτια τοῦ λαοῦ τῆς πλατείας ἑκείνης κι ἔνα πυκνό συγγενικό πλήθος, ἔδινε μὲ τὸ κούνη μας τῶν χειρῶν καὶ τῶν μαντηλῶν τὸ ἀποχαιρετηστήρια συνιάλα. Στραφατάλιζαν στὸν ἥλιο, κι ἔρχονταν ἀπὸ μακριά βαθεῖα ὁ ἄχος τῶν κανονιῶν ποὺ ἔστει τὸν τόπο.

Ο μπάρμπα Μέλτος ἔστεκε ἀκόμα σέ μιὰ βίγλα, δρόσους κι ἀμύλητος, μὲ τὴν ἀγκλίτσα του στητῆ, μὲ τοὺς προβολεῖς τῶν ματιῶν του ριγμένους μπροστὰ του, ποὺ ἀπλώνουν πλατύς ἔνας πράσινος κόμπος, κοι μόλις σὰ νοῦλες, σὸν κινούμενα δεντράκια τ' αὐτοκίνητα μὲ τὸ καμουφλάχι χρωματικό παράλαμψη κι ἔνα δάκρυ μυστικῆς περηφάνειας κύλισε στὸ ρυτιδωμένο του μάγνολο. Σκέφτηκε πότε ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στὸ χωρίο, σὲ ἀγαπημένου του κοπάδι. Μᾶς κελν τὴν στιγμὴ τ' αὐτιὰ του βούτσα σξαφνάσα ἀπὸ τὸ μούγκρισμα τῶν σειρήνων... Σῆ μιναν συναγερμό.. Κι οἱ κόσμος κατακλύζονταν στὰ καταφύγια ἐντρόμος, Τ' πρό πλάνα τοῦ ὁχτροῦ παντούς ἔπειτα κι δλας κοφτερά τὸ γαλανό αἰθέρα, σὰ γλάροι θυμωμένοις δραδιαστοῖς σπάνω ἀπ' τὴ πόλη. Τὰ λίγα ήμέτερα πάλεθαν στὸ μέτωπο, καὶ στ' ἀεροδρόμιο τῆς δέντρους, οἱ διαλεχτοὶ τὸν τομέα πέτεθηκε μὲ περιστὴ δάντρειαν τὸ κυριέψη.

Ο Νικοπάλας ἀπ' τοὺς πρώτους μαχητὲς ὅρμοντο μὲ τὴν ίδεαν πώς δὲν ἦταν ἔνα ἔρμαιο πεσμένο στὴν ἀγνοία, οὐτε παρασυρμένος τραγουδιστῆς τοῦ θανάτου, μὰ ὁ έθελοντος ὑπέρμαχος ὑπερασπιστῆς μιᾶς λεύτερης Πατρίδας. Καὶ σκέυονταν πώς αὐτὸύ τὸν διάλεθια ἐνωμένα, γιὰ νάχουν δλα τὰ δικαιώματα καὶ τὴν δικαιοπρέπειαν τοὺς δρασκέλιζεν τὸ πτώματα, κολύμπας στὸ αἴμα κι ἔταν ἀκράτητος σκαρφαλωτής, κυριευτής τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ, «Οταν ἔφεται ή αὐγή, ὁ Νικοπάλας βρισκόταν στὴν κορφή, κι ἔκει ποὺ ἀντί χνευε, Αἴφνιδια τυμπάνισαν τ' αὐτιά του σπόνα «Γκρέ-σακερμέντ».. Ήταν ἔνα χτύπημα πλάγιο, βαρύ.. «Ἐνας κοκορόφτερος, π' ἀπόμεινε καὶ παραμένει, τοῦμπηξε τὴ λόγη θαθείσα στ' ἀριστερὸ του πόδι. Ο Νικοπάλας ἔβγαλε ἔνα ώχ! ἀναστεναχτὸ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ. Πίσω του εἶδε μιὰ σκιάσσειν χράκωμα, ποὺ εἶδε σκιάσσειν τὴ λέση: «Ἀφοῦ λπίζοις τὸ περήφανα παιδιά νὰ πᾶς σ' ὑπάνασ» καὶ τοὺς ἀφήνει τὸν πόλεμον καὶ φεύγει.

Αὐτὸς ἦταν καὶ ἡ δουλειὰ τοῦ περιστατικοῦ διάρκειας. Διαλύθηκε ὁ ἀρραβώνας.

«Τσοποιαὶ καὶ σὰν βουσορήσειν σὲ τὸ στρίγγιλονα τῶν σειρήνων, τῶν κανονιῶν καὶ τῶν πολεμικῶν ἀνέμων.

* * * Ο μπάρμπα Μέλτος στὸ χωρίο παρογύρεσε καὶ συμβούλευε τὴ Βάσω τοῦ Νικοπάλα. Εἶχε περάσει καρός δίχως εἶδηση καὶ γράμμα. Τῆς καυδοτανε πώς θά γυρίσει μὲ τὰ στήθεια λαμπρά καὶ στολισμένα ἀπ' τὰ παράσημα τῆς νίκης.

Μιὰ Κυριακή, ποὺ ἦταν στὸ καφενεῖο συναγέμενοι οἱ χωριαίοι κυριευμένοι ἀπ' τὴν ἀγωνία τῶν πολεμικῶν εἰδήσεων, ὁ παπᾶς, ποὺ κατέφερε καλὴ ἀνάγνωση στὴν ἔφημερο, στάθηκε σ' ἔνδες ἡρωακαὶ μενοντα.

«Χρονογράφημα ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΡΩΙΣΜΟΥ» ..Εθελοντής εἶναι καὶ Νικοπάλα τοὺς λένε. «Ομως δίσ κρίθηκε καὶ τιμήθηκε μὲ πολεμικὸ Σταυρὸν γιατὶ ἡ πάλα του διτραφτερού στὸ σκοτάδι. κι ἔχοντας τὸν συρματοπλέγμα τοῦ ὁχτροῦ.. Χόρη σ' αὐτὴ τὴ μαχητικὴ του Ικανότητα, χτυπήθηκε πιστοπλάτα μιὰ διμοιρία σληνιστῶν καὶ, κυκλωμένη παραδόθηκε..».

«Τινας ἡ πολεμικὴ δράση καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ νεαροῦ φιτητῆ. «Ἐνα τόποτο μοχανό σκίτημα ξανθίζει τὸν πόλεμον στὸν πολεμικό θρόνον τοῦ Μέλτο.

— «Ματαδιάβαστο παπᾶ μ' ματαδιάβαστοι» ἔκραξε λαχανιστά κι ἀνυπόμονα δὲ καὶ λός μπαρμπούλης κι ἡ συγκινηση τοῦ κορυφώθηκε. «ΜΠΡΑΒΟ». Η φαντασία διλούνων φτερούγισε στὸ μέτωπο, στὸ μάχες, στὴν κατακαμένη ἑκεῖνη γῇ, στὶς κορφὲς καὶ στὸ πέμπτον, στὰ κρέκουρα καὶ στὰ φαράγγια. Συνέλαβαν ἀδρά κι αἰσθάνθηκαν ἔντονα τὸ πανδαιμόνιο τοῦ τρισκαταράτου πολέμου. Πάθης μάχων ταύτη νειάτα μας μὲ τὸ καρτερικὸ τους πνέμα καὶ τὶς ἀδάμαστες ψυχὲς, κι ἀπότομαν ἔνα τραγούδι κι ἔνας θρύλος σὲ λαῶν καὶ γενεῶν τὰ χειρὶ.

* * * Η φάση τοῦ πολέμου βρί

σκονταν σὲ διντεπιθεση τῶν δικών μας, ἔπειτα ἀπ' τὴν εἰσιθηκούσα τὸν Καλπακιού. Βόλια, φλογοβόλα, κανονίδια ἀσταμάτητο καπνοὶ κι ἀστροπελέκια ἔσκιζαν καὶ κατακαίαν τὸν τόπο ἑκείνον. Στήθεια μὲ στήθεια πάλευαν οἱ «Ελλήνες κι ὁρμούσσαν λιονταρίσια. «Ἐποιούσαν στοὺς ἀντιπάλους πάντα τὸν πόλον, ποὺ δὲ πιστοχωρούσαν ἀταχτα κι ὁρμούσαν τὸν θρόνον τοῦ Βάβδο;»

Σάματι ἔλλψαν τὰ καλά κουρστισταὶ ἀπ' τοῦ Βάβδο;»

Αὐτὰ ἔλεγε στὸ γυιό της τὸ Δημητρόδη, η μάνα του ἡ θειά Παρασκευή, γιατὶ τὸ εἶχε καῦμα μεγάλο ποὺ δὲ πιντρέονταν νὰ σμαζουχήτη ταχιὰ τ' ἡ ἀλλ' ποὺ θὰ μὲ βάν' ἴμενο τοῦ σαμάρο;» ἀπαντούσε δὲ Δημητρόδης ποὺ ἡ ταν καὶ καμπόσιο σιακατζῆς.

Κατὰ σύμπτωσι σὲ λίγες μέρες πήγε στὸ χωρίο δὲ Δεσπότης δὲ Κασσοανδρείας καὶ οἱ συγγενεῖς τὸν παρακάλεσαν νὰ καλέσῃ τὸ Δημητρόδη νὰ τοῦ κάνει συστάσεις νὰ βολευτοῦν πάλι τὰ πράγματα.

Καὶ ποράματι ἔγινε, ἀλλὰ δὲ Δημητρόδης είπε στὸ Δεσπότη.

«Νὲ προσκυνῶ καὶ σὲ σέ βομπαὶ Δέσποτά μου, ἀμάρτινος σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ νικατώσεις σὲ ἡ αὐτήν τὴ δειλιά ποὺ εἶναι δικός μ' λουγαρισμός».

«Ἀλλαζαν τὰ δαχλύδια καὶ τὸ πεπένεσια καὶ ἡ θειά Παρασκευή δὲ καρατιούνταν ἀπ' τὴν ἀρχαῖτις.

«Ἄρχισαν νὰ κάγουν καὶ βίζεται στὰ σόσια.

Καὶ μιὰ Κυριακὴ βγῆκαν δὲν μαζὺν νὰ πᾶν στὸ Πλάτανο ποὺ γίνονταν ὁ χρόνος.

«Ἄλλα στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν περονοῦσε ἔνα παιδί, πυλληκάρος καὶ δὲ δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὶ πιοφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὴ λόγη της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶπαν δικαιολογητές:

«Τὸ περιφάναν παλλάκρος» νὰ μὴ γένησε καὶ γύρισε τὸν πόλον περονοῦσες καὶ τὸν γιο της, γιατὶ ἤθεταν τὰ πράγματα τὸ σὸν ἀνάποδα, ἀλλὰ πάλι δικαιολογούσε καὶ τὸν γιο της, δημοφόρ

